

Joan Anton Maragall i Raimon Maragall, responsables de la Parés, en el nou recinte recentment inaugurat per ampliar l'espai d'exposició i la presència cultural de la sala a la ciutat

48

Els Maragall creuen en l'art local

"La gent del carrer fa un gran esforç per comprar pintura"

Montserrat Gustà
BARCELONA

Joan Anton i Raimon Maragall, actuals directors de la Sala Parés i de la Sala Vayreda, respectivament, representen la nova generació d'una família dedicada al món de les arts. Són fills i nebots dels germans Joan Anton i Raimon que, el 1925, van comprar la Sala Parés i van fundar la societat Establiments Maragall. Ara han impulsat la remodelació de la sala centenària i, sensibles als canvis, han obert les portes del nou espai amb una exposició que convida a reflexionar sobre el que ja és història i allò que encara són projectes.

L'exposició col·lectiva *Figuracions*, que ha inaugurat la nova etapa i que es tanca avui, ha estat un homenatge als artistes de la Sala, però també una invitació adreçada a nous valors de la pintura que no hi havien entrat mai. Joan Anton Maragall ha aparegut com a cap més visible de l'operació.

—*Arran de la notícia de l'ampliació de la Sala Parés, hi ha hagut diverses versions sobre les responsabilitats dels membres de la generació jove que ara pren el relleu.*

—**Joan Anton Maragall.** En efecte, potser no s'ha interpretat prou bé, en alguns casos, que el nostre treball és un treball d'equip. La societat Establiments Maragall S.A. és un grup familiar que té diverses galeries. Cadascú hi aporta el que pot i el que sap sobre art, que jo crec que és bastant, i cadascú hi assumeix responsabilitats diferents. Aquesta nova generació està integrada per Marta, Joan, Raimon —director de la Sala Vayreda—, Manel —director, a Madrid, de la Galeria del Cisne—, i jo mateix, que des de fa un any i mig estic vinculat professionalment a la Sala Parés, i tinc al meu càrrec la direcció de la galeria.

—**Raimon Maragall.** De fet, el treball en equip és ara gairebé imprescindible. Abans la feina i la competència

"Els límits de la figuració s'estan desdibuixant i, de fet, ja només hi ha dues menes de pintura: la bona, que pot ser figurativa o abstracta, i la dolenta"

eren molt més suaus; el meu pare i el meu oncle s'asseien l'un davant de l'altre i resolien totes les funcions: la compra-venda, el comerç, els percentatges, tot. Actualment el mercat artístic és molt més complex i requereix moltes atencions, no es poden prendre les decisions com es feia abans.

—*A qui pertany la iniciativa de remodelar la Sala Parés?*

—**J.A.M.** La idea ha nascut de la nova generació que s'ha fet càrrec del negoci, però també del consentiment i del suport emocional de la generació anterior. Al meu pare li ha semblat molt bé que nosaltres engeguéssim aquesta reforma, malgrat que ni ell ni, segurament, el seu germà Raimon haurien gosat emprendre-la.

—*A més de la remodelació física de la Sala, s'ha parlat d'una ampliació de la línia artística que comportarà la incorporació de nous noms. Quins són els criteris d'aquesta obertura?*

—**R.M.** El que intentem és que l'equip que tenim de pintors, que és una obra de molts anys, sigui una bona selecció. Ara bé, també hi ha d'altres ar-

tistes que no són de la Sala, però que ens agradaria molt que hi fossin... i anem a la conquesta d'això. En aquest sentit, crec que *Figuracions* és un bon precedent.

—**J.A.M.** Efectivament, a l'exposició hi són presents els vint-i-vuit artistes estables de la Sala més quarantados de convidats; això exemplifica el que explica en Raimon. La nostra intenció és donar una visió una mica polièdrica de la figuració en pintura.

—*És representativa, en aquest sentit, la mostra 'Figuracions'? Es vol mantenir la Sala Parés en els límits de l'art figuratiu?*

—**J.A.M.** Sí, tot i que aquests límits es desdibuixen cada dia més.

—**R.M.** De moment amb *Figuracions* hem fet un pas endavant, això no vol dir que ens aturem en aquest punt, però els processos de canvi no poden ser massa ràpids. A més, jo no hi crec en les línies; penso que només hi ha dos tipus de pintura: la bona i la dolenta, i que els bons pintors poden ser tant figuratius com abstractes.

—*Fins a quin punt els gustos personals són determinants en la línia que vol portar el galerista?*

—**R.M.** A part dels gustos, el marxant ha de tenir fe en l'artista que representa i estar enamorat de la seva obra. De vegades la gran pintura no t'agrada de seguida, fins i tot et pot repel·lir, però si realment porta un missatge pictòric i plàstic te n'arribes a enamorar.

—*Les raons econòmiques poden arribar a afectar els criteris de selecció d'obres o d'artistes?*

—**J.A.M.** Si això fos així, els marxants no haurien triat segons quins pintors, ni els haurien mantingut durant anys. Però el marxant és un home que aposta, que creu en l'artista, malgrat que sovint, a curt termini, aquest artista no tingui èxit econòmic.

—*La Sala Parés ha estat per a molts barcelonins la seva única connexió*

amb l'art. Fins quin punt pensen que ha influït el gust conservador del burges barceloní en la programació d'exposicions? O bé creuen que la relació és a la inversa: de quina manera, doncs, la Sala ha educat el gust artístic del seu públic?

—**R.M.** Penso que durant els anys que van portar la Sala el meu pare i el meu oncle s'hi va exposar tot un seguit de pintura que va influir i penetrar en el gust de la gent.

—**J.A.M.** Hi estic d'acord, però jo diria que es donen les dues coses. Crec que s'estableix una relació dialèctica en la qual la galeria és l'espai físic on el pintor es posa en contacte amb el públic; és un espai interactiu sobre el qual actuen tant l'artista com el marxant, que fa d'intermediari. Però també l'opinió del públic en general, no només de la burgesia, davant d'una determinada obra acaba influïnt en el marxant i, a través d'ell, en l'artista.

—*S'ha dit que amb aquesta actualització la Sala Parés es prepara per a la Barcelona del 1992 i s'ofereix a la ciutat i a les seves institucions per a actuacions de caràcter cultural. Com es concretarà aquesta oferta?*

—**J.A.M.** Es massa aviat per poder-la precisar. Es tracta d'una oferta genèrica a les institucions que, en un moment donat, desitgin un espai ciutadà, important en superfície i significació, per a una activitat estrictament cultural. Estem oberts al diàleg i ens faria molta il·lusió que això es produís. Ara bé, la Sala Parés ja realitza una funció ciutadana primordial: l'esforç que s'ha fet en la remodelació és, en definitiva, un acte de fe en el barri antic de Barcelona, com a centre cultural amb projecció de futur.

—*És un fet que la Sala Parés ha estat titllada de conservadora i que en els últims anys ha tingut molt poc ressò de crítica. Hi estan d'acord? Quines creuen que són les veritables raons?*

—**R.M.** Es podrien explicar moltes

coses aquí...

—**J.A.M.** Crec que això ha passat realment i que hi poden haver moltes raons, però ara cal parlar del futur. A partir d'ara, a la Sala, passaran coses en el terreny artístic que interessaran la crítica.

—*Com veuen el moment actual de les arts plàstiques catalanes?*

—**R.M.** Catalunya i, en concret Barcelona, sempre ha estat punta de llança de l'Estat quant a connexions exteriors en matèria artística, i això es manté encara. Jo no crec en l'art internacional: el gran art és local. La pintura flamenca o l'impressionisme francès, per posar uns exemples, van ser fenòmens locals que van llançar un missatge universal.

—**J.A.M.** Barcelona és un centre cultural de primera línia. El mercat d'art a Catalunya és un mercat viu, no només de grans col·leccionistes, sinó també de la gent del carrer que fan un gran esforç per poder comprar pintura. Aquesta afició a tenir art a casa estimula molt la producció artística.

—*Poden avançar-nos, en línies generals, la programació més immediata per a aquesta temporada?*

—**J.A.M.** Tot seguit, entrarà una exposició de Glòria Muñoz amb Carles Nadal. Per Nadal presentarem *Fama*, una mostra de pintura catalana de finals del XIX i de principis del XX. De cara a l'any vinent, es faran exposicions que conviuran en els dos espais de la Sala: Puigdemolles amb una col·lectiva de pintura, Núria Llimona amb Bosco Martí, Grau Santos amb una col·lectiva de dibuixos i l'escultor Jassans amb el pintor Vilaseca. La veritable evolució del nostre calendari artístic no es donarà en aquesta temporada sinó en la següent, quan programarem exhibicions d'artistes que són nous a la Sala. Tanpoc no passarà gaire temps fins que puguem presentar pintors estrangers a la nostra galeria.